

POZDRAV

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Ž 93,1-5

PÍSEŇ 182 pán bůh je síla, K Tobě duši pozdvihuji č. 25

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, chválíme tvé jméno. Ty jsi podivuhodně vysvobozoval a mocně ochraňoval lid, který sis vyvedl z egyptského otroctví. Dal ses poznat jako ten, kdo přikazuje moři a provádí jeho hlubinami, kdo proměňuje bouři v utišení.

Děkujeme ti, že i my smíme zakoušet vysvobození v Pánu Ježíši Kristu. On vstal z mrtvých. K němu se utíkáme v bouřích tohoto věku. Pane Ježíši Kriste, ty víš, jak na nás útočí mocnosti zla. Naše srdce pod jejich útoky propadá starostem a strachu, že na poušti života zahyneme. Prosíme, přijmi nás, i když je naše víra slabá. Posilni nás svým slovem. Zažeň z našich srdcí bázeň. Zjev svou slávu jako Pán nad rozpoutanými živly. Dej, aby se tvá církev dokázala spolehnout na tvoje zaslíbení: Já s vámi jsem až do skonání světa. Amen.

I. ČTENÍ Ž 107, 23-29

PÍSEŇ 198 pod ochranou, S 374

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 8, 23-27

Milí bratři a sestry, přátelé v Kristu,

příběh o utišení bouře podle Matouše není myslitelný bez toho, abychom si aspoň připomněli předchozí oddíl o bezvýhradném následování Ježíše. V něm dochází k tomu, že Ježíš kolem sebe vidí zástup lidí nebo spíš lidu a z nejrůznějších důvodů rozkazuje odjet na druhý břeh.

Ale ještě, než tam dojede, resp. vstoupí na loď, přijde k němu jeden zákoník, tj. znalec tóry, a řekne mu, že ho bude následovat, kamkoli On, mistr a učitel Ježíš, půjde. A ten mu na to odpověděl, že ho bude muset následovat, sledovat na každém kroku, bude ho muset sledovat na jeho cestě, protože sám Ježíš nikde nebydlí, není nikde nastálo usazen, je stále na cestě.

A problém bezvýhradného následování Ježíše si ukažme i na jiném z učedníků, který Ježíši řekne, ať mu napřed dovolí odejít a pochovat svého otce. Na což mu Ježíš odpoví, aby ho následoval a mrtvé nechal mrtvým, aby všechny a všechno nechal za sebou a šel jen za Ježíšem.

Věřit v Ježíše Krista totiž znamená následovat jej do nezabezpečení a nezajištěnosti života, vzít na sebe poutnickou, nezajištěnou existenci jako on. A právě k tomu dochází, když učedníci za Ježíšem vstupují na loď.

Vtom se však na moři strhla veliká bouře. Moře, na němž se nalézají, je místem zlých sil, vyvolávajících bouři a zkázu. Za bouří lze vidět působení démonských mocností, ba pronásledování křesťanů. Zároveň se můžeme ptát, proč tam ti učedníci za Ježíšem vstupovali, když museli tušit, že se něco takového může stát. Jenže právě o to jde, bezvýhradně následovat Ježíše jednak znamená jít tam, kam jde i on a pak jdou za Ježíšem a s ním se jim přece

nemůže nic stát. Jenže stalo se, takže loď už mizela ve vlnách. Ale on spal. A Ježíš spal. Zrovna uprostřed nejhorší ho běsnění, řádění neúprosného vodního živlu, mořského běsnění, Ježíš spí. A současně spí, když je ho nejvíc potřeba. Loď se už skoro potápí, naděje na záchranu na širém, navíc vzdouvajícím se moři, v nedohlednu, a Ježíš spí. A co by ho už asi tak mohlo jiného probudit než... modlitba učedníků. Ti k němu nejdříve přistoupili a se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ ho skutečně probudili. S důvěrou v Ježíšovu blízkost, v jeho slovo, se k němu obracejí o pomoc a prosí ho, aby je zachránil, zachoval při životě, aby nezahynuli, neboť už skoro hynou ve vlnách moře. Ale jsou s ním na jedné lodi, jejich důvěra se už neopírá skoro o nic jiného než, že jsou s ním. Mají ho ve své blízkosti.

A Ježíš jim na to řekne: „Proč jste tak ustrašení, bázlíví, čeho se bojíte, vy malověrní?“ Strach, obavy, zvláště z nepřátelských živlů či ohrožení života nebo i jen z něčeho nepříjemného, příp. rovnou špatného, patří mezi základní lidské pocity. Člověk se přirozeně bojí, když mu jde o život nebo mu někdo nebo něco hrozí, když se děje něco hodně špatného. Bojí se, má strach, o sebe i o své blízké. K základním lidským potřebám totiž, mimo jiné, patří i potřeba jistoty a bezpečí, která, zejm. v situaci běsnících přírodních živlů, bývá nejčastěji ohrožena a strach, obava např. i ze ztráty zaměstnání či střechy nad hlavou, bývají na denním pořádku. Jakoby si člověk ani před dvěma tisíci lety, ale ani dnes nemohl být ničím jist. Ježíš jim však říká, proč? Proč a čeho se tu vlastně bojíte anebo přeneseně proč jste tak malověrní? Dobrá otázka pro člověka na lodi, jež už mizí ve vlnách. Jenže nikdy nemůže být tak zle, aby nemohlo být ještě hůř, jako by Ježíš říkal. Vždycky je nějaká naděje. A nato vstane, přikáže, pohrozí větrům i moři. Co, nevíme, důležité však je, že nastalo veliké ticho. Ale co se to vlastně stalo. Řekli jsme si a už jsme to i slyšeli, že bezvýhradně následovat Pána Ježíše znamená následovat jej i do nezabezpečení a nezajištění lidského života. Vzít na sebe nezajištěnou existenci jako on, ten, který se ani největší bouře a šílení mořského živlu evidentně nebál, a ještě přitom spal. Jenže, ať už se ta loď potápí jakkoli, ať už mizí ve vlnách, jako by Ježíši „vadilo“ spíš to, že mu ti učedníci stále ještě pořádně nevěří. Jako by strach o život stále převládal nad důvěrou v Ježíšovu blízkost, který a která přece je dárce lidského života. Bezvýhradně následovat a plně se spolehnout na Ježíšovu pomoc i v dobách největšího ohrožení je základem křesťanské víry. Víry v blízkost toho, který tu s námi stále je, i když zrovna spí, víry v toho, koho učedníci až na tu loď následovali, víry tváří v tvář živelné pohromě.

A Ježíš vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho. Z naprosté katastrofy úplné bezvětrí. Zázrak? Spíš Ježíšův zásah. Důkaz toho, že Ježíš žije. Nejdřív však musel uklidnit ty vyděšené a na pohled vystrašené, podle Ježíše ustrašené učedníky. Ještě při plné palbě mořských vln jim musel říct, proč jsou vlastně tak ustrašení, proč jsou tak malověrní, copak

mu ještě a dostatečně nevěří? Copak nevěděli, do čeho jdou, když ho následují až na loď, na širé moře? Ježíšova otázka a pokárání malověrnosti míří přímo do středu toho, kde se víra setkává se životem, resp. jeho ohrožením. A Ježíš se ptá přímo na to, jak moc vlastně věří, když ho následují. Kde je vaše víra, když je možná nejvíce potřeba? Ono věřit si na pevné půdě pod nohama či pod střechem teplého lidského domova, není zas takové umění, ale do-
svědčit svou víru uprostřed bouřících vln, to už jako by chtělo i kus odvahy. Věřit uprostřed takřka jisté smrti. Jenže jako se lidé právě v největším života ohrožení utíkají k Bohu a volají ho o pomoc, když ho tedy nejvíce potřebují, tak i učedníci přistupují k Ježíši a probouzejí ho ze spánku se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ Řečeno doslova: „Zachovej nás, Pane, hyneme!“ Potřebujeme Tvou pomoc, Pane, abychom nezahynuli. Jejich slova jsou přitom míněna zcela upřímně, jen plná strachu, což Ježíši vadí ze všeho nejvíc. Jejich strach ze smrti, obava ze zahynutí, víra bez naděje, že se vše zase v dobré obrátí, skoro až nedůvěra, že i přesto přese všechno jsme v dobrých Božích rukou.

Ježíši přitom stačí vstát, pohrozit větrům i moři a je klid. Kromě toho, že je Pánem i nad mořskými živly a větrnou smrští, prostě jen vstane a pohrozí jim. Ježíš se nenechá strhnout učednickým strachem ze zahynutí, ale poručí větru i dešti, aby se zklidnily i oni. Záchra-
na člověka plyne z uklidnění situace, Ježíš to hromobití zastavuje, až když se mu podaří umenšit strach učedníků z toho, co všechno jim ony běsnící živly mohou udělat, až ujištění se o stabilitě lidského počínání, až umenšení strachu z ohrožení života může Ježíši možná i umožnit, aby to moře-prolití zklidnil až do velikého bezvětří. Až dokud nenastane úplné ticho. A to veliké ticho skutečně nastalo.

A lidé užasli, divili se a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“ Řečeno doslova: „Jaký je ten, že i větry i moře ho poslouchají?“ Odkud až kam sahají jeho možnosti, toho, jehož příkázání poslouchají i přírodní živly, diví se ti, jež tomu byli ať už očitými svěd-
ky nebo i přímými účastníky, ti všichni, lidé z masa a kostí ptají se po identitě a reálných možnostech toho, jenž je skutečně nakonec zachránil, zachoval při životě. A můžeme se tak ptáti my: kdo je ten Pán Ježíš a jaký je, že nás může spasit od jisté smrti. Je to otázka zcela na místě. Sice už víme, že Ježíš je náš Pán a Spasitel, ale jak je to s církví Kristovou uprostřed všelijakého pronásledování, s církví tak často vydanou vlnám neporozumění, odmítání, odporu, jejíž existence je vždy a ve všech dobách chatrná a nezajištěná, zvláště ve světě plném lidského hříchu. Ani v nejbezpečnějším ohrožení, v mizení ve vlnách podivna či v útrobách tohoto světa na to však nejsme sami. Pán Ježíš s námi zůstává, i když to tak možná nevypadá. Je s námi, i když jsme celí vystrašení a strašně se bojíme, co bude dál. Je uprostřed nás, i když si zrovna může na chvíli schrupnout. O ničem nevědět, i když se situace zdá být beznadějná. Je

tu stále a chrání nás, zachraňuje nás z našich strachů, z naší ustrašenosti, která v tu chvíli je větší i než naše často tak malá víra. A Pán nás přitom kárá: Proč jste tak ustrašení, vy malověrní? Kde je vaše víra, vaše důvěra tváří v tvář beznaději? Kde je vaše víra v Toho, jenž vás stále chrání a o němž máte i vy svědčit tomuto světu, až se vás bude ptát, kdo je ten, který to vše působí. Kdo je ten, který má moc přimluvit větrům i moři, způsobit veliké utišení, překonávat ustrašenost, bezpráví, nelidskost. Kdo to jen je, ptají se lidé kolem Pána Ježíše, ale mohou se nás, co tu teď sedíme a nasloucháme příběhu o Ježíšově utišení bouře ptát i naši současníci. Umíme jim odpovědět? Umíme vydat svědectví o Ježíšově podivuhodné moci tišit i rozbourané moře? Nebo ještě jinak, umíme vydat svědectví o Pánu Ježíši tváří v tvář lidské nedůvěřivosti či předsudkům, příp. tomu, čeho se i my můžeme tolik bát, totiž jakémusi ohrožení církve ze strany nepřátelských mocností nebo i jen toho, co je jiné než my sami? Pán Ježíš to všechno před nás staví jako úkol, výzvu, jako otázku: „Čeho se bojíte, vy malověrní?“
Vždyť já tu s vámi jsem. Ten, jehož poslouchají větry i moře. Amen

PÍSEŇ V tvé síle č. 200, 176 někdo mě vede, 192 dobře staví, 367 studně nepřevážená,

OHLÁŠENÍ

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, přimlouvej se za nás u Otce svého i Otce našeho, aby nezahynula naše víra. Prosíme tě, posiluj víru své církve, když se nás zmocňují obavy, když přestáváme věřit v tvá zaslíbení a začínáme hledat falešné opory.

Posiluj víru všech, jimž pro jejich hříchy a viny mizí světlo tvého milosrdenství; dej, ať se dovedou cele spolehnout na tvé odpuštění.

Posiluj víru těch, v jejichž srdcích vítězí sobectví a závist; dej, ať je přemáhají láskou k tobě a k bližním.

Posiluj víru těch, kdo procházejí zklamáním; buď se všemi, kdo jsou upoutáni na lůžko doma nebo v nemocnicích; dej, ať najdou v tobě své potěšení.

Posiluj víru těch, kdo se trápí nad rozdělením tvé církve; dej, ať se nevzdávají úsilí o jednotu.

Posiluj víru těch, kdo se cítí bezmocní, když vidí nespravedlnost ve světě a slyší slova plná nenávisti; dej, ať nepřestávají věřit, že tvou vůlí je spravedlnost a mír a ať nepřestanou o ně usilovat.

Posiluj víru těch, kteří se lhostejností slyší o hladu milionů svých bratří a sester; dej, ať se moc a pohotovost milosrdenství prokáže větší než síly zmaru.

Posiluj víru těch, kdo jsou sevřeni úzkostí při pohledu na tvé stvoření pustošené lidským sobectvím; dej, ať nepřestávají vyznávat tvá stvořitelská práva na tento svět.

Posiluj víru všech nás, neboť my všichni těmto pokušením často podléháme.

Dej své církvi to vítězství, které přemáhá svět, víru v tebe, skrze něhož byly stvořeny všechny věci. Otče náš...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ř 13,8-10 • Fp 4,6

POŽEHNÁNÍ Fp 4,7

PÍSEŇ Stvoř srdce čisté 379, Chval Pána svého 406, Zachovej nás č. 417,